



שבו הדליקו בשמן.

מנהג זה המשיך להתקיים בביהכ"נ של יהודי חלב בנייריורק, וכן בכמה בתי כנסיות של קהילת חלב בארץ. אך, עם הזמן ועם הקיטון שחל ביהודי חלב עם הגירתם מארם צובא, דבר שגרם למיעוט המתפללים הקבועים בבית הכנסת הגדול, הלך ודעך מנהג זה.

מנהג חלב להדליק נרות חנוכה בערב 13.5 דקות אחרי השקיעה, נהגו לומר ב"על הנסים" את המילה "חשמונאי" עם חיריק מתחת לאלף. היו שנים בעבר בהם נהגו בקהילת חלב להזמין נרות חנוכה מירושלים, וכשהגיע משלוח הנרות מכרו אותם במכירה פומבית בבית הכנסת שבה וכל המרבה הרי זה משובח. התמורה מהמכירה הוקדשה להחזקת מוסדות הקהילה וה"תלמוד תורה".

נהגו בעבר שבערב חנוכה שמש בית הכנסת נותן נר שעווה לכל אחד מהמתפללים, וכן השמשים בתלמודי התורה (בתי הספר של היהודים) נהגו, עד לשנים האחרונות לתת לתלמידים נרות שעווה כדי להשתמש בהם בביתם. בתמורה נתנו מקבלי הנרות תרומה לשמש בית הכנסת. שמש בית הכנסת דאג לתת לילדי ה"גבירים", היינו עשירי הקהילה ומכובדיה, נרות בצורת יד הנקרא בערבי "כף" (לנקד) - כף יד, בעוד שליתר הילדים נתן השמש נר אחד בלבד, שכן השמש ידע שמהגבירים הוא יקבל למחרת תשר גדול יותר.

לפי סיפורו של מר אברהם חמווי נקאש, בשבוע שלפני החנוכה, כל תלמיד של "הקֶּוּתָאב" קיבל נר גדול וארוך במיוחד, מוזהב לכל ארכו מאת הרב המלמד. הורי התלמיד היו שולחים כתמורה מעות חנוכה לרב.

יהודי חלב לא הקפידו להדליק בשמן זית.

aleppojews.co.il

